

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a soudců JUDr. Jiřího Derfla a JUDr. Martiny Vernerové ve věci

žalobkyně: **INREMONT spol. s r.o.**, IČO: 46710493,
sídlem Vysoká 159, 431 86 Kovářská,
zastoupena Mgr. Ing. Ing. J. B., obecným zmocněncem,
bytem X,

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**,
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 9. 2022, č. j. 33932/22/5100-00460-704211,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného Odvolacího finančního ředitelství ze dne 9. 9. 2022, č. j. 33932/22/5100-00460-704211, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí, které vydal Finanční úřad pro Ústecký kraj, Územní pracoviště v Kadani, (dále jen „správce daně“) dne 18. 5. 2021, č. j. 1374894/21/2505-00460-506994, a kterým správce daně podle § 106 odst. 1 písm. e) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“)

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

z důvodu nesplnění zákonné podmínky podle § 259b odst. 1 daňového řádu zastavil řízení o žádosti žalobkyně o prominutí příslušenství daně ze dne 8. 3. 2021, ve které žalobkyně požadovala prominutí úroku z prodlení daně z nemovitých věcí za zdaňovací období roku 2019. Žalobkyně se v žalobě zároveň domáhala toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit jí náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobkyně v žalobě uvedla, že důvodem pro zastavení řízení byla údajně skutečnost, že daň, v důsledku jejíhož neuhrazení úrok vznikl, nebyla zcela uhrazena. Ona je však přesvědčena o nezákonnosti vydaných rozhodnutí z důvodu, že daňové orgány nesprávně posoudily odstoupení od kupní smlouvy V11 1032/1999 ze dne 19. 2. 1999, kdy podle žalobkyně došlo ke zrušení kupní smlouvy od samého počátku.
3. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobkyně byla z pohledu daně z nemovitých věcí vlastníkem dotčených nemovitostí na základě kupní smlouvy V11 1032/1999 ze dne 19. 2. 1999, a tedy byla i poplatníkem daně z nemovitých věcí za zdaňovací období let 2000 až 2019. Žalobkyně s tímto závěrem v žalobě polemizuje a namítá, že v důsledku tohoto pochybení žalovaný nemohl řádně posoudit její další odvolací námitky.
4. Žalobkyně je dále toho názoru, že i kdyby se neprokázalo, že na základě zrušení kupní smlouvy V11 1032/1999 ze dne 19. 2. 1999 nepozbyla vlastnictví k dotčeným nemovitým věcem a byla jejich vlastníkem až do jejich prodeje v rámci zpeněžení konkursní podstaty úpadce JB & JB spol. s r. o., IČO: 43222706, (dále i jen „úpadce“ nebo „JB & JB“), ode dne 3. 1. 2001, kdy ji Krajský soud v Ústí nad Labem usnesením č. j. 18 K 163/98-196 informoval o zahrnutí dotčených nemovitostí do soupisu konkursní podstaty úpadce a vyzval k podání žaloby na vyloučení dotčených nemovitostí z tohoto soupisu, přešla na správce konkursní podstaty všechna práva a povinnosti k dotčeným nemovitostem, s výjimkou holého vlastnictví. Ten tak měl být poplatníkem daně z nemovitostí.
5. Správce daně začal jednat podle judikatury Nejvyššího správního soudu (zejména rozsudku ze dne 29. 8. 2008, č. j. 8 Afs 33/2007-47) až v roce 2019, kdy od správce konkursní podstaty úpadce přijal částku 541 152,83 Kč na úhradu daně z nemovitých věcí (nemovitostí) za období let 2009 až 2019 a následně provedl výmaz svých zákonných zástavních práv a exekučních příkazů k prodeji nemovitosti zajišťujících neuhrazenou daň a váznoucích na dotčených nemovitých v katastru nemovitostí. Správce daně tak konkludentně uznal jako daňového poplatníka správce konkursní podstaty úpadce, nikoli žalobkyni, a fakticky tak uznal své pochybení při správném určení osoby poplatníka za období let 2009 až 2019. Neobstojí ani případná námitka, že nemohl vědět o tom, že nemovitosti byly zahrnuty do soupisu konkursní podstaty úpadce, neboť tato skutečnost byla zapsána v katastru nemovitostí na listu vlastnictví č. X.
6. Žalovaný přitom v napadeném rozhodnutí nijak nezdůvodnil, proč neakceptoval námitky žalobkyně týkající se nesprávného určení osoby poplatníka. Z rozhodnutí správce daně – konkrétně z jeho potvrzení, že daň za zdaňovací období roku 2019 byla částečně hrazena daňovým subjektem, kterým byl správce konkursní podstaty úpadce – přitom vyplývá, že správce daně jako skutečného poplatníka uznával správce konkursní podstaty.
7. K prokázání tvrzených skutečností žalobkyně navrhla provedení dokazování rozhodnutím správce daně, odvoláním žalobkyně proti němu, žalobou napadeným rozhodnutím, listem vlastnictví č. X pro k. ú. X s vyznačením doložky soupisu do konkursní podstaty k datu 1. 3. 2004, listem vlastnictví č. X pro k. ú. X s vyznačením doložky soupisu do konkursní

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

podstaty k datu 1. 12. 2019 a prohlášením správce konkursní podstaty úpadce ze dne 1. 2. 2021.

Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, kterou navrhoval zamítnout, přičemž odkázal na napadené rozhodnutí. Shrnl, že daň z nemovitých věcí za zdaňovací období roku 2019 byla žalobkyni stanovena pravomocným rozhodnutím, přičemž její druhá splátka ve výši 28 150 Kč splatná do 2. 12. 2019 nebyla vůbec uhrazena. Platebním výměrem ze dne 9. 3. 2020, č. j. 502567/20/2505-00460-508379, správce daně vyrozuměl žalobkyni o předpisu úroku z prodlení úhrady daňových povinností za zdaňovací období od 1. 1. 2019 do 31. 12. 2019, který byl tímto úročen z částečně uhrazené daňové povinnosti a předepsán do evidence správce daně na osobní daňový účet žalobkyně do dne 9. 3. 2020 ve výši 2 859 Kč.
9. Zdůraznil, že v nyní posuzované věci je meritem sporu posouzení, zda byly splněny zákonné podmínky pro prominutí úroku z prodlení daně z nemovitých věcí za zdaňovací období od 1. 1. 2019 do 31. 12. 2019 uvedené v § 259b daňového řádu. Zastavení řízení bylo zcela správné, neboť v řízení nebylo možné ze zákonných důvodů pokračovat. Žalovaný zároveň odmítl námitku žalobkyně, že předmětem tohoto sporu je určení správného vlastníka dotčených nemovitostí. Dodal, že v průběhu celého řízení správce daně vycházel ze zapsaného stavu vlastnictví k dotčeným nemovitostem v katastru nemovitostí, kdy byla jako jejich vlastník od vkladu kupní smlouvy V11 1032/1999 ze dne 19. 2. 1999 zapsána žalobkyně.

Ústní jednání soudu

10. Při jednání soudu konaném dne 17. 4. 2023 obecný zmocněnec žalobkyně Mgr. Ing. Ing. J. B. v plném rozsahu odkázal na znění žaloby a navrhl, aby soud žalobě vyhověl. Netrval na provedení žádného z v žalobě navržených důkazů a ani nenavrhl žádný další. K dokazování provedenému z iniciativy soudu uvedl, že podpis na příkazu k úhradě patří JUDr. Bartošovi, správci konkursní podstaty. Z provedeného dokazování podle něj vyplývá, že daň za rok 2019 byla plně uhrazena.
11. Pověřená pracovnice žalovaného odkázala na své vyjádření k žalobě s tím, že nadále navrhovala zamítnutí žaloby. Jde-li o provedené dokazování, jedná se podle ní o jiný daňový subjekt, takže to nesouvisí s tímto řízením.
12. V souladu s § 52 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) soud z vlastní iniciativy provedl dokazování kopií příkazu k úhradě ze dne 24. 10. 2019, kterou obecný zmocněnec žalobkyně předložil při jednání ve věci sp. zn. 141 Af 18/2022 konaném téhož dne.

Posouzení věci soudem

13. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

14. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a proběhlém ústním jednání spojeném s dokazováním dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
15. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 8. 3. 2021 žalobkyně správci daně doručila podání označené jako Žádost o zrušení či prominutí daně z nemovitostí, resp. daně z nemovitých věcí, úroků z prodlení a dalšího příslušenství z vyměřené daně z nemovitých věcí. V podání uvedla, že v roce 1999 s prodávající společností JB & JB uzavřela kupní smlouvu na koupi nemovitostí, na jejímž základě byla zapsána do katastru nemovitostí jako vlastníka předmětných nemovitostí. Na základě usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 12. 12. 2000, č. j. 18 K 163/98-192, byl na společnost JB & JB prohlášen konkurs. V jeho průběhu správce konkursní podstaty JUDr. Miroslav Bartoš do majetkové podstaty úpadce JB & JB zahrnul i předmětné nemovitosti, a to z důvodu zpochybnění platnosti a účinnosti kupní smlouvy z roku 1999. Tato skutečnost byla zapsána do katastru nemovitostí. Žalobkyně u Krajského soudu v Ústí nad Labem podala žalobu na vyloučení předmětných nemovitostí, řízení bylo pravomocně ukončeno usnesením ze dne 26. 6. 2019, č. j. 43 Cm 28/2001-933, které nabylo právní moci dne 23. 7. 2019 a kterým došlo k zastavení řízení a potvrzení skutečnosti, že z důvodu neplatné kupní smlouvy z roku 1999 vlastnické právo k předmětným nemovitostem nikdy neopustilo dispoziční sféru úpadce a tyto byly oprávněně zahrnuty do majetkové podstaty úpadce. Zápis vlastnického práva žalobkyně k předmětným nemovitostem do katastru nemovitostí tak neodpovídal skutečnosti.
16. Usnesením ze dne 26. 6. 2019, č. j. 43 Cm 28/2001-933, bylo podle žalobkyně potvrzeno, že od 19. 2. 1999 do 5. 12. 2019 byl jediným a výlučným vlastníkem nemovitostí úpadce a že žalobkyně se vlastníci předmětných nemovitostí nikdy nestala, neboť kupní smlouva z roku 1999 byla soudem prohlášena za neplatnou a neúčinnou od samého počátku. Jediným poplatníkem daně z nemovitostí, resp. daně z nemovitých věcí tak podle žalobkyně byl ode dne 19. 2. 1999 úpadce. Správci konkursní podstaty byl s ohledem na neplatnost a neúčinnost kupní smlouvy z roku 1999 udělen souhlas s prodejem nemovitostí. Kupní smlouva o převodu vlastnického práva k nemovitostem z úpadce na nového kupujícího byla uzavřena dne 1. 3. 2019, právní účinky zápisu nastaly dne 5. 12. 2019. Žalobkyně s ohledem na výše uvedené žádala správce daně, aby veškerá jí vyměřená daň z nemovitostí, resp. daň z nemovitých věcí, úrok z prodlení, případně jakékoli další příslušenství byly v celém rozsahu ode dne 19. 2. 1999 zrušeny.
17. K žádosti bylo připojeno Prohlášení správce konkursní podstaty společnosti JB & JB JUDr. Miroslava Bartoše ze dne 1. 2. 2021, ve kterém mj. uvedl, že v souvislosti s uzavřením dohody o narovnání se žalobkyní, na jejímž základě bylo bezpodmínečně potvrzeno vlastnické právo společnosti JB & JB k předmětným nemovitostem, došlo z účtu konkursní podstaty úpadce se souhlasem odděleného věřitele k uhrazení částky v celkové výši 541 125,83 Kč za účelem úhrady daně z nemovitostí, resp. nemovitých věcí za období let 2009 až 2019 v dále specifikovaných částkách uvedených souhrnem vždy za každý rok. JUDr. Bartoš prohlásil, že daň nebyla v rozhodném období hrazena z účtu konkursní podstaty průběžně, neboť správce daně ani v jednom případě nevystavil platební výměr na daň na vlastníka nemovitostí, tj. společnost JB & JB, resp. JUDr. Bartošovi za celou dobu trvání konkursu nebyl žádný platební výměr doručen. Podle jeho názoru se žalobkyně nikdy Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nestala subjektem daně z nemovitostí, resp. daně z nemovitých věcí. Správce daně podle něj platební výměry nevystavil řádně ani je řádně nedoručil. Daň byla z účtu konkursní podstaty uhrazena bez zbytečného odkladu poté, co se JUDr. Bartoš o existenci platebních výměrů za rozhodné období let 2009 až 2019 dozvěděl.

18. Následně žalobkyně správci daně předložila vyhotovení Dohody o narovnání ze dne 27. 2. 2019 uzavřené mezi ní, úpadcem, správcem konkursní podstaty JUDr. Miroslavem Bartošem a Mgr. Ing. J. B. jako kupujícím.
19. Správce daně žádost žalobkyně posoudil mimo jiné jako žádost o povolení obnovy řízení o stanovení daně z nemovitých věcí za zdaňovací období roku 2019 (rozhodnutí žalovaného v dané věci je předmětem soudního přezkumu u zdejšího soudu pod sp. zn. 141 Af 17/2022), žádost o povolení obnovy řízení o stanovení daně z nemovitostí, resp. daně z nemovitých věcí za zdaňovací období let 2000 až 2018 (rozhodnutí žalovaného v dané věci je předmětem soudního přezkumu u zdejšího soudu pod sp. zn. 141 Af 18/2022), žádost o prominutí úroku z prodlení daně z nemovitých věcí za zdaňovací období roku 2019 (rozhodnutí žalovaného ve věci této žádosti je předmětem přezkumu u zdejšího soudu v této věci), žádost o prominutí daně z nemovitostí, resp. daně z nemovitých věcí za zdaňovací období let 2000 až 2019 (rozhodnutí žalovaného v dané věci je předmětem soudního přezkumu u zdejšího soudu pod sp. zn. 141 Af 20/2022) a žádost o prominutí penále, resp. úroku z prodlení podle § 63 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném do 31. 12. 2010 (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), úroku z prodlení podle § 252 daňového řádu, který vznikl do 31. 12. 2014, a pokuty za opožděné tvrzení daně podle § 250 daňového řádu, která vznikla do 31. 12. 2020 (rozhodnutí žalovaného v dané věci je předmětem soudního přezkumu u zdejšího soudu pod sp. zn. 141 Af 21/2022).
20. Žalobkyně proti tomuto posouzení své žádosti nic nenamítala. Řízení o žádosti o prominutí úroku z prodlení daně z nemovitých věcí za zdaňovací období roku 2019 správce daně rozhodnutím ze dne 18. 5. 2021, č. j. 1374894/21/2505-00460-506994, zastavil podle § 106 odst. 1 písm. e) daňového řádu s odůvodněním, že daň z nemovitých věcí za zdaňovací období roku 2019, která byla vyměřena výměrem ze dne 3. 5. 2019, č. j. 1391354/19/255-70462-506994, ve výši 56 299 Kč byla daňovým subjektem uhrazena pouze částečně, když první splátka ve výši 28 149 Kč splatná dne 31. 5. 2019 byla uhrazena opožděně dne 24. 10. 2019 a druhá splátka ve výši 28 150 Kč splatná dne 2. 12. 2019 dosud uhrazena nebyla. Jelikož daň nebyla zcela uhrazena, v řízení nelze pokračovat z důvodů stanovených v § 259b odst. 1 daňového řádu.
21. Žalobkyně proti rozhodnutí správce daně podala včasné odvolání, ve kterém trvala na tom, že jí žádná povinnost k dani z nemovitých věcí nikdy nevznikla. Ohledně závěru správce daně, že dosud nebyla uhrazena druhá splátka daně za rok 2019, nic nenamítala. Žalovaný o podaném odvolání rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím tak, že odvolání žalobkyně zamítl a potvrdil rozhodnutí správce daně, s jehož závěry se ztotožnil.
22. Podle § 259 odst. 1 daňového řádu platí, že pokud zákon stanoví orgánu veřejné moci pravomoc zcela nebo částečně prominout daň nebo příslušenství daně, lze tak učinit na základě žádosti daňového subjektu nebo z moci úřední.
23. Podle § 259 odst. 4 daňového řádu platí, že proti rozhodnutí ve věci prominutí daně nebo příslušenství daně nelze uplatnit opravné prostředky.
24. Soud shledal, že v obdobných případech správní soudy skutečnost, že proti rozhodnutí o zastavení řízení o zamítnutí žádosti o prominutí daně nebo příslušenství daně bylo připuštěno odvolání, neshledaly být problematickou (srov. např. rozsudky Nejvyššího Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

správního soudu ze dne 28. 7. 2022, č. j. 6 Afs 183/2021-41, ze dne 8. 3. 2023, č. j. 7 Afs 73/2021-26, nebo rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. 7. 2021, č. j. 11 Af 3/2021-27). S ohledem na tuto skutečnost a to, že v opačném případě by byl žalobkyni odepřen věcný přezkum napadeného rozhodnutí, zdejší soud v daném případě vyšel z toho, že odvolání proti rozhodnutí správce daně bylo přípustné.

25. Podle § 259b odst. 1 daňového řádu je daňový subjekt oprávněn požádat správce daně o prominutí úroku z prodlení nebo úroku z posečkané částky, pokud byla uhrazena daň, v důsledku jejíhož neuhrazení úrok vznikl.
26. Podle § 106 odst. 1 písm. e) daňového řádu správce daně rozhodnutím řízení zastaví, jestliže nelze v řízení pokračovat z důvodů, které stanoví zákon.
27. Soud shledal, že žalobkyně v podaném odvolání nijak nepolemizovala se stěžejním závěrem správce daně, podle kterého nebyla uhrazena druhá splátka daně za rok 2019, a který byl zcela dostačujícím důvodem pro zastavení řízení o její žádosti o prominutí úroku z prodlení daně z nemovitých věcí za zdaňovací období roku 2019. I v podané žalobě se její argumentace z velké části míjí s tímto zásadním závěrem zastávaným oběma daňovými orgány. Otázce úhrady daně za rok 2019 se žalobkyně v žalobě věnuje spíše mimochodem, když na podporu své argumentace o tom, že poplatníkem daně měl být úpadce, zmiňuje, že daň za léta 2009 až 2019 byla uhrazena správcem konkursní podstaty úpadce v roce 2019 a k tomu odkazuje na jeho podání ze dne 1. 2. 2021. To bylo připojeno již k její žádosti ze dne 8. 3. 2021 a je součástí předložené spisové dokumentace. Za rok 2019 je v něm tvrzena úhrada částky 56 299 Kč, která odpovídá výši daně z nemovitých věcí na zdaňovací období roku 2019. Svým obsahem však jde o pouhé tvrzení, které úhradu druhé splátky daně za rok 2019 nijak neprokazuje. Navíc je třeba vycházet z toho, že k dlouhodobě nehrazeným částkám daně přirůstalo příslušenství a že případná úhrada správce konkursní podstaty v roce 2019 mohla být použita na existující nedoplatky příslušenství daně, nikoli třeba na druhou splátku daně z nemovitosti, která se stala splatnou až v prosinci 2019. V bodě 3.5. žaloby pak žalobkyně navíc připouští, že daň za rok 2019 byla uhrazena pouze částečně. Tentýž závěr podporuje i provedené dokazování kopií příkazu k úhradě, ze kterého je zřejmé, že k úhradě částky 541 152,83 Kč mělo dojít ještě před splatností daně za druhou polovinu roku 2019. A konečně to potvrdil i obecný zmocněnec žalobkyně při jednání konaném dne 17. 4. 2023 ve věci sp. zn. 141 Af 18/2022, když uvedl, že v současné době správce daně po žalobkyni stále vymáhá daň za druhou polovinu roku 2019.
28. Žalobkyně tedy v žalobě (a před tím v odvolání) namísto toho, aby se konkrétně vyjádřila k úhradě druhé splátky daně za rok 2019 (především ve smyslu kdy, kým a jakým způsobem byla uhrazena) a tuto úhradu řádně prokázala (například výpisem z účtu týkajícím se této transakce, neboť kopie příkazu k úhradě ani nepotvrzuje, že ke zpracování příkazu došlo), setrvává na pro účely daného řízení nepodstatných tvrzeních o poplatníkovi daně, kterými se příslušný orgán nemohl zabývat.
29. Žalobkyni se tak nepodařilo zpochybnit nosný závěr, na kterém jsou založena vydaná rozhodnutí daňových orgánů, a sice že řízení o žádosti o prominutí úroku z prodlení daně z nemovitých věcí za zdaňovací období roku 2019 nebylo možné vést, neboť nebyla uhrazena daň, v důsledku jejíhož neuhrazení úrok vznikl.
30. Soud dodává, že pokud žalovaný věnoval pozornost i otázce vlastnického práva žalobkyně k předmětným nemovitostem, průběhu konkursního řízení na majetek společnosti JB & JB a dalším skutečnostem namítaným žalobkyní a s tím souvisejícím, učinil tak nad rámec potřebný pro své rozhodnutí a jeho odůvodnění. Soud to nepovažuje za pochybení, zároveň Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

však považuje za zcela nadbytečné se s ohledem na závěr o nemožnosti vést řízení o žádosti o prominutí úroku z prodlení daně z nemovitých věcí za zdaňovací období roku 2019 zabývat přezkumem dalších, s tím nesouvisejících a ve své podstatě v zásadě nadbytečných úvah žalovaného.

31. Závěrem soud ještě považuje za vhodné poukázat na závěry vyplývající z judikatury Nejvyššího správního soudu, podle které „*správní akt je v souladu se zásadou presumpce správnosti a platnosti zákonný a existující, zavazující své adresáty, třebaže snad vadný, a to až do okamžiku, kdy příslušný orgán zákonem předvídanou formou prohlásí správní akt za nezákonný a zruší jej (srov. např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2008, čj. 8 Afs 78/2006-74, č. 1629/2008 Sb. NSS, který se zabývá nicotností správního aktu). I proto se daňový subjekt proti nezákonně uložené dani musí bránit, a to ve lhůtách zákonem stanovených. Po uplynutí těchto lhůt se nezákonnost stane nenapravitelnou*“ (viz rozsudek ze dne 24. 11. 2015, č. j. 6 Afs 161/2014-84, publ. pod č. 3349/2016 Sb. NSS). I pokud by snad byla vyměřena daň v důsledku absolutně neplatné smlouvy, šlo by o nezákonné (nikoli nicotné) rozhodnutí správce daně. Tato nezákonnost nicméně musí být odstraněna ve lhůtě zákonem předvídané.
32. S ohledem na výše uvedené soud vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
33. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti dle obsahu soudního spisu nevznikly, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 17. dubna 2023

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.